

MÉLYSÉGEK FÖLÖTT

Néz a szemem. Beléje senki se lát.
Mondhat sokat s mégis mindent elhallgat.
Szőlő-szedő leányok éneke,
S a meztelen talpak, mik a bort kitaposták:
Pincék hús mélyén pókhálós butéliák örök titka marad.

Néz a szem. Beléje senki se lát.
A tekintet néma, mint az ujjak,
Melyek a kedves édes testét, fegyver hideg vasát,
Mi mindent vágytak, fájtak, tapintottak!
Csendes, teljesen, teljesen csendes a tekintet.

Rejtett máglya hője. Titkos, mint zárkákat
Világtól elválasztó kőszívű falak.
S hallgat a tekintet, mint gyűrött ág,
Mely le, a multba merült szobában magára maradt,
Hogy bús szeretők — még egy öleléssel — elbúcsúztanak.

Néz a szem. S benne, tenger mélye mélyébe
Temetett terembe, örök sötétbe hullt lomtár,
Tört hajók, roncsok, minden, mit osztott
És elvett és rontott — mit csak eléd agyalt az ős-kontár,
Az élet — szörnyek is, mikkel rettentett.

Oldhatatlan súllyal hallgatnak benn, odalenn.
S mégse telik be, néz és egyre néz a szem.
S mert drága vértől piros kések pokla,
Martalóc tivornya süvít be álmodba,
Testvér! csók az, ha két tekintet bizon összeér,
Gyöztes zendülők csókja szakadék fölött.

Volosko, 1950, augusztus.

VÁNDORBOTOM MEG-MEGTORPAN

Valószínűtlen vagyok. Még a nyelv is, melyen kiáltok
 S egyáltalán
 Lesz negyedszázadja már, hogy kalásznak hívták a kalászt,
 Lánynak a lányt s lángnak a lángot, mit láttam.
 Föld helyett emlék az, min azóta állok.
 Negyedszázadja lesz, hogy emlékekből élek
 S máig nem ért utól árnyas újító feledés.
 Emlék a remény s a bánat miért vérzem,
 Emlék a foglalat s életem, mely mint ékszer
 Hőben, fagyban, porban töretlen egy s egész,
 Furcsa magamnak is már legfurcsább talány,

Vándorbotom im meg-megtorpan:
 Koldusgazdám, kérdi, s ha rosszul emlékszel?
 Koldusgazdám, s kérdi s ha jól is emlékszel,
 Van-e még minek, van-e még ma már?
 Rég volt voltak miket te érzel
 S kikre vágyva vert szíved dobban
 Hozzád nekik közük se lesz talán.
 Nem csak emlék-e, emlék-vaklárma
 Őrzött őrződ: hazád, házad?
 Reá az életed tetted
 S tán sose volt, nincs, álhír, káprázat...
 Vándorbotom meg-megtorpan.

1944.

NE HIGGY, CSAK MESÉKNEK

Rád bárki néz most, összetéveszt könnyen.
 Mi ez? Fehér színt hint hajad közé,
 Rajzol rád ráncot is, fáradt jel döbben
 Ajkad mézes sarkán — s elbujt hátad mögé

A pajkos! és les hunyorogva engem,
 Les téged — lám, mint őszülő, no lám,
 Olyan vagy. Mint a sok más furcsa ember,
 Olyan vagy. Ám látok én. Kicsi lány,

Riadt én lelkem, szűz-szemű szép őzem,
 Csak el ne hidd, játék ez, csak csalás!
 Szemembe nézz, símulj hozzám erősen
 S nevetve hull a tréfás rossz varázs.

Hazugság minden s ne higgy, csak meséknék.
 Hajad mámor, sötétebb, mint szemem.
 Őrzök gyermeklányt biztos öröklétnék,
 Csillag, mesém, túlélő életem.

Zbjeg, 1944, május.